

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 9170 van 26 maart 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 31 december 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 12 december 2007 houdende de weigering van een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2008 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LANDTSHEERE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE die loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 12 juni 2007 een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging.

1.2. Op 12 december 2007 weigert de gemachtigde van de Minister de afgifte van een visum gezinshereniging, beslissing die blijkens verklaringen van verzoekster op dezelfde dag betekend werd.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), van de artikelen 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (W.I.P.R.) en “van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

2.2. Verzoekster betoogt dat haar huwelijk reeds is overgeschreven in het bevolkingsregister en de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Oud-Turnhout en stelt dat hiermee de rechtsgeldigheid van het huwelijk reeds werd vastgesteld overeenkomstig de artikelen 18 en 27 van het W.I.P.R. Verzoekster stelt dat de betrokken ambtenaar het advies van het openbaar ministerie niet heeft ingeroepen. Verzoekster voegt hieraan het volgende toe: “In elk geval voorziet het W.I.P.R. zelf in een procedure om de al dan niet erkenning van buitenlandse authentieke akte te betwisten (art.27, § 1 in fine en § 2 en artikelen 22 en 23 W.I.P.R.) waar zelfs uitdrukkelijk wordt gesteld dat in zaken die de staat van personen betreffen ook het Openbaar Ministerie deze bevoegdheid toebehoort.” Volgens verzoeker komt verweerder door de niet erkenning van haar huwelijk terug op de eerder genomen beslissing tot erkenning van het huwelijk door de gemeente Oud-Turnhout. Verzoekster benadrukt dat dit een schending uitmaakt van de “algemene beginselen van behoorlijk bestuur”. Verzoekster vervolgt dat bij de vaststelling van de rechtsgeldigheid van een huwelijk dient rekening gehouden te worden met de artikelen 18 en 21 van het W.I.P.R. Verzoekster benadrukt dat de toepassing van deze artikelen veeleer uitzonderlijk moet blijven en dat ze restrictief dienen toegepast te worden en ze verwijst in dit verband naar de circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht die betrekking hebben op het personeelsstatuut. Volgens verzoekster is het intentioneel element geenszins bewezen. Verzoekster verwijst naar uitspraken van burgerlijke rechtbanken aangaande schijnhuwelijken en betoogt dat geenszins door de de gemachtigde van de Minister met zekerheid de volle afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen in hoofde van verzoekster werd vastgesteld noch werd aangetoond dat zij tot enig doel heeft een schijnhuwelijk aan te gaan, m.a.w. dat het huwelijk er kennelijk op gericht was aan verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Verzoekster voegt eraan toe dat de wil om een doelgebonden levensgemeenschap tot stand te brengen voldoende vaststaat en verwijst hierbij naar de feiten die de totstandkoming van het huwelijk kenmerken. Verzoekster vervolgt dat de niet erkenning van haar huwelijk een verregaande ingreep is op haar recht op huwelijk en een gezinsleven. Verzoekster haalt rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) aan inzake uitzettingen en artikel 8 E.V.R.M. en benadrukt dat deze rechtspraak vereist dat de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en dat er proportionaliteit moet zijn

tussen de maatregel en het beoogde doel. Verder verwijst verzoekster naar het arrest “Sen” gewezen door het E.H.R.M. waarin het Hof volgens verzoekster in artikel 8 E.V.R.M. de overheidsverplichting erkent om een familielid te laten overkomen dat nog geen verblijfsrecht had in de betrokken verdragsstaat. Verzoekster concludeert dat a fortiori het bestaande gezinsleven bewaard en beschermd moet worden en dat er rekening gehouden moet worden met de rechten en belangen van de andere gezinsleden die door de uitzetting worden geraakt.

2.3. De bestreden beslissing luidt als volgt:

«(...) Op 12/06/2007 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw (Luyckx) Narciso Melchora Tano, geboren te Daus Bohol, van Filippijnse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 03/01/2007 werd afgesloten met de heer Luyckx Rudy, geboren te Turnhout, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenoot van de visumaanvraagster Belg is en dat onder andere de volgende feiten aanduiden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

Het betreft reeds het derde huwelijk voor de heer Luyckx. De man was eerder al gehuwd van 1992 tot 1996 met Don Porto Carero Marina. Nadien was hij van 1996 tot 2006 gehuwd met de van Filippijnse origine Mataflorida Mata Corazon. Deze laatste verkreeg op basis van dit huwelijk een verblijfsrecht in België.

De heer Luyckx heeft een vereniging opgericht die de banden tussen België en de Filippijnen aanhaalt. Het betreft de VZW Kempen Philipines Association. Onderzoek toonde echter aan dat de man enkel geïnteresseerd is in het zoeken van Filippijnse huwelijkspartners op het internet.

Eind 2005 trok de man naar de Filippijnen op zoek naar een nieuwe partner. Hij was op dat moment echter nog steeds gehuwd met zijn toenmalige echtgenote. De heer Luyckx en zijn voorgaande echtgenote woonden trouwens volgens de gegevens van het rijksregister nog tot september 2006 samen op hetzelfde adres.

In november 2006 werd de scheiding tussen de heer Luyckx en zijn tweede echtgenote officieel voltrokken.

De heer Luyckx keerde vervolgens in december 2006 naar de Filippijnen om er in het huwelijk te treden met de aanvraagster.

Er heerst een leeftijdsverschil van maar liefst 11 jaar tussen beide echtgenoten.

Uit het verslag van de ambassade blijkt dat beide echtgenoten elkaar slecht kennen.

Op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek besluit het Parket van de Procureur des Konings te Turnhout (ref. BD39.27-07 CD) dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame

levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Op 04/12/2007 verleent zij dan ook een negatief advies ten aanzien van dit huwelijk.

Overwegende dat het huwelijk door de ambtenaar van burgerlijke stand onlangs werd vermeld in het rijksregister; echter zijn de vermeldingen en overschrijvingen van de burgerlijke stand in de gemeenteregisters in wezen informatief. Uit de eenvoudige vermelding van een huwelijk dat in het buitenland werd afgesloten mag niet worden afgeleid dat dit huwelijk geldig is in België. Het feit dat de huwelijksakte overgeschreven is, vormt op geen enkele manier een belemmering voor de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om over de erkenning van het huwelijk in het kader van een verzoek tot gezinshereniging te oordelen.

Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen Luyckx Rudy en Narciso Melchora Tano niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging. »

2.4. In wat als een eerste onderdeel van het eerste middel kan worden beschouwd, betwist verzoekster de bevoegdheid van de verwerende partij om de erkenning van de huwelijksakte te weigeren wanneer de ambtenaar van de burgerlijke stand deze heeft aanvaard.

2.5. Volgens vaste Cassatierechtspraak vormt de overschrijving van een akte in de registers van de burgerlijke stand slechts een ordemaatregel die volgt op het huwelijk en heeft die geen invloed op de geldigheid ervan. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat uit een eenvoudige vermelding in de registers van de burgerlijke stand dat een huwelijk in het buitenland werd afgesloten, niet mag worden afgeleid dat het huwelijk geldig is in België. Het gegeven dat een ambtenaar voor de overschrijving van een huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand mogelijkerwijs niet het advies vraagt van het parket is zijn zaak en kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van een weigering van de erkenning van de huwelijksakte door de gemachtigde van de Minister.

2.6. Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

2.7. Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

2.8. Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Te dezen dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk het advies van het parket ingewonnen heeft (zie infra punt 2.23). Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan “alle overheden”, staat de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou hebben erkend, er niet aan in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert.

2.9. Luidens artikel 27, §1, derde lid, WIPR kan “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.” De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid.

2.10. Ter zitting stelt de raadsman van verzoekster op de vraag of een geding aanhangig gemaakt werd bij de burgerlijke rechtbank aangaande de weigering van de gemachtigde van de Minister om de huwelijksakte te erkennen, dat een dergelijke stap nog niet ondernomen werd.

2.11. Uit het gestelde in de punten 2.4. tot en met 2.9. blijkt dat het eerste onderdeel van het middel, waarin de schending opgeworpen wordt van de artikelen 18 en 21 van het W.I.P.R. zo al ontvankelijk, ongegrond is.

2.12. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing een schending oplevert van haar gezinsleven en haar recht op huwelijk.

2.13. Te dezen dienst vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing geenszins haar recht op huwelijk aantast, aangezien verzoekster reeds getrouwd is.

2.14. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.15. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Kernpunt van de kwestie vormt het gegeven dat verzoeksters huwelijksakte niet erkend wordt omdat verweerder mede op basis van een advies van het parket van oordeel is dat het afgesloten huwelijk een schijnhuwelijk betreft. De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging derwijze dat de rechtspraak die verzoekster aanhaalt van het E.H.R.M. inzake uitzettingen en de verplichting te motiveren aangaande de proportionaliteit van een maatregel van uitzetting in functie van het beoogde doel niet dienstig is. Het arrest Sen, gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 21 december 2001 kan evenmin dienstig ingeroepen worden door verzoekster aangezien het betrokken arrest handelt over een andere situatie dan die van verzoekster, namelijk het recht van een kind om zijn ouders te vervoegen.

Het tweede onderdeel van het middel, waarin de schending opgeworpen wordt van de artikelen 8 en 12 E.V.R.M. is derhalve niet gegrond.

2.16. In wat als een derde onderdeel van het middel kan beschouwd worden, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing een schending oplevert van de “algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

2.17. De Raad acht dit derde onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien verzoekster verzuimt te stellen welk beginsel van behoorlijk bestuur in het geding is. Het komt de Raad niet toe om dit uit het betoog van verzoekster te gaan distilleren.

2.18. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek (B.W.) juncto artikel 184 B.W.

2.19. Verzoekster herhaalt dat haar huwelijksakte reeds werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Oud-Turnhout. Volgens verzoekster diende de gemachtigde van de Minister conform artikel 184 B.W. het openbaar ministerie aan te spreken indien hij van oordeel is dat haar huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Verzoekster vervolgt dat de feiten en veronderstellingen opgesomd in de bestreden beslissing niet afdoende zijn om te komen tot de kwalificatie dat haar huwelijk een schijnhuwelijk betreft en verwijst ze naar rechtspraak aangaande de toepassing van artikel 146 bis B.W. Volgens verzoekster steunt de beslissing ook niet op correcte feitenvinding. Vervolgens gaat verzoekster in op enkele vaststellingen in de bestreden beslissing gebaseerd op feiten die haar zaak kenmerken en geeft ze hier een andere interpretatie voor. Verzoekster concludeert dat verweerder een manifeste beoordelingsfout gemaakt heeft en tevens zijn zorgvuldigheidsverplichting zwaar geschonden heeft.

2.20. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting en stelt verzoekster dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

2.21. Verzoekster stelt dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is en specificeert dat een eenvoudige verwijzing naar de schending van de openbare orde met hierbij een geringe opsomming van enkele subjectieve vaststellingen niet als een afdoende motivering kan beschouwd worden. Verzoekster voegt eraan toe dat doordat de bestreden beslissing enkel en alleen gemotiveerd wordt door deze verwijzingen, de zorgvuldigheidsplicht door verweerder ernstig geschonden wordt. Verzoekster herhaalt dat haar huwelijksakte reeds werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente Oud-Turnhout en dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveerde waarom wordt afbreuk gedaan aan de voormelde erkenning. Verzoekster concludeert dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen waardoor een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.22. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het tweede middel tot het bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring er voor, zodat zij haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen

de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Te dezen volstaat de vaststelling dat de motieven steun vinden in het administratief dossier en het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van een combinatie van de voorliggende feitelijke gegevens, het visum gezinshereniging te weigeren. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en getuigt niet van een manifeste beoordelingsfout. Noch de materiële motiveringsplicht noch de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden. Daar waar verzoekster de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert dient gesteld te worden dat men niet dienstig tegelijkertijd de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht kan opwerpen .

2.23. Voor wat betreft de schending van artikel 146 bis B.W. dient verwijzend naar het gestelde in de punten 2.8. t.e.m. 2.9. en het punt 2.22 geconcludeerd te worden dat verweerder de bevoegdheid heeft om de huwelijksakte te weigeren te erkennen niettegenstaande de huwelijksakte reeds werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en dat het op basis van de voorliggende gegevens niet kennelijk onredelijk voorkomt dat de gemachtigde van de Minister het huwelijk van verzoekster als een schijnhuwelijk kwalificeert. Onverminderd de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbank om uitspraak te doen aangaande een betwisting die de toepassing van artikel 146 bis B.W. betreft, acht de Raad in deze optiek artikel 146 bis van het B.W. niet geschonden. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket. De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat het parket van de Procureur des Konings te Turnhout op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische ambassade en het gevoerde politieonderzoek besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft, waardoor het parket op 4 december 2004 een negatief advies gaf aan de gemachtigde van de Minister aangaande dit huwelijk.

2.24. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar de schending van artikel 184 B.W. In deze heeft de gemachtigde van de Minister geweigerd de huwelijksakte te erkennen met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR. De gemachtigde van de Minister heeft niet de verplichting om ook een geding voor de burgerlijke rechtbank te laten opstarten tot nietigverklaring van verzoeksters huwelijk met toepassing van artikel 184 B.W. Te dezen merkt de Raad ten overvloede op dat het parket van Turnhout in voormeld advies van 4 december 2007 het volgende meldt: “Mijn ambt zal echter (nog) geen vordering tot nietigverklaring van het huwelijk inleiden, aangezien mevrouw N. (nog) niet in België verblijft”.

Uit de punten 2.22 tot 2.24 volgt dat het tweede en het derde middel ongegrond zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA